

Kálnoky László

(1912 – 1985)

MÉREGGYŰRŰK

„Giving more light than heat, extinct in both”

Ostoba tűzvész, szinte semmiért
támadt háború, értelmetlen ostrom!
Ciberén élni, szerzetesi kosztón,
elképzelt mámor reményeiért...

Felforralja, majd lehűti a vért.
Faköponyegbe kényszerít a posztón,
örök őrt-állásba. Részekre foszlom
egy rögeszméért, mit más meg nem ért.

Vár a mélység, az ösztönök homálya:
fehér láng lebben vagy patyolat-ing?
Ököllet döngetsz egy vakablakot.

Rózsét gyűjtesz, hogy lobbanjon a máglya,
s azt kell látnod, hogy „több világa, mint
melegje, és kialszik, míg rakod”.

„As doth the raven o'er the infected house”

El nem hessenthető, konok madár,
meg nem történt dolgoknál szemtanú,
szárnycsapásától éled a gyanú,
minden csípése egy csipet halál.

Rovarmadár, undok madárrovar,
zümmögve röpdös, vagy vijjogva száll,
fullánkcsőre orgyilkos hajlamú,
eszünk veszi, gyilkolni felloval.

Hajlékába nem hívja senki be.
Dülled szemepárja skarlátvörös,
szárnya sötét lebernyeghez hasonló.

Szívek véréből él, de nincs szive.
Pestises bűzt kavarva úgy köröz,
„akár fertőzött ház körül a holló”.

„That ebb and flow by the moon”

A mérgezett seb nem gyógyul hamar,
a mérges mag kihajt a parlagon,
az önmagával küzdő fájdalom
kígyó, amely saját farkába mar.

Szélfúvásra megzörren az avar,
mint suttogó hang, mely ha rágalom,
ha igazság, egyképp kínpadra von,
kétséges, mit leplez le, s mit takar.

Ingovány ez, hol eltűnik a gázló,
s fejünk fölött, egy rossz lépésre már,
buborékot vet a forró iszap.

Megfojt a sötétlő-sűrűn szivárgó
tisztátlan vér, a kóros tengerár,
„mely holdjárás szerint árad s apad”.*